

Arrest

nr. 195 533 van 24 november 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. GREENLAND
Puntstraat 12
2250 OLEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 mei 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 14 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2017.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. GREENLAND verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De wettelijk samenwonende partner van de verzoekende partij, mevr. A.J.I., een Nederlands staatsburger, dient op 20 december 2016 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als burger van de Unie, in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

1.2. Op 24 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) inzake de in punt 1.1. bedoelde aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. De verzoekende partij dient op 21 december 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, met name als wettelijk geregistreerde partner van mevr. A.J.I.

1.4. Op 24 mei 2017 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die op 20 juni 2017 aan de verzoekende partij wordt betekend.

De motieven van de bestreden beslissing gaan als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21/12/2016 werd ingediend door: U., B. U. (...), Nationaliteit: Nigeria ; Geboortedatum: (...)1978 , Geboorteplaats: I. (...), Identificatienummer in het Rijksregister : (...) verblijvende te (...)straat(O),(...) 3630 MAASMECHELEN

om de volgende reden geweigerd :

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene diende op 21/12/2016 een aanvraag als geregistreerde partner, in kader van gezinshereniging, in functie van mevrouw A. J. I. (...) in.

Het verblijfsrecht van de partner van betrokkene, in functie van wie hij de aanvraag indiende, werd geweigerd gezien zij niet voldeed aan de voorwaarden van artikel 40 §4 van de wet van 15.12.1980 als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Bijgevolg kan artikel 40bis §2, 2° van de wet van 15.12.1980 geen toepassing meer vinden. Betrokkene kan zijn partner niet komen vervoegen, gezien haar het verblijfsrecht werd geweigerd.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien hij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als geregistreerde partner aangevraagd op 21/12/2016 hem geweigerd werd en dat hij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond."

1.5. Het beroep tot nietigverklaring tegen de in punt 1.2. vermelde beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt op 24 november 2017 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 195 532.

2. Over de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *"doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft."*

2.2. Artikel 39/81, eerste lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd bij schrijven van 20 juli 2017 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

De verwerende partij heeft geen nota ingediend.

2.3. Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, haalt de verzoekende partij de schending aan van artikel 40 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel gaat als volgt:

“Gelet op het feit dat de beslissingen omtrent verzoeker gebaseerd zijn op de weigering van verblijf van mevrouw A. (...) (zie stuk 3), de motieven voor het beroep van verzoeker zijn dezelfde als die van zijn partner: dat de weigering van haar verklaring van inschrijving niet correct was, en dat deze beslissingen dienen nietigverklaard te worden.

Als haar verklaring van inschrijving werd toegestaan had de aanvraag van verzoeker kunnen ingewilligd worden.

Verzoeker is van oordeel dat mevrouw A. (...) over voldoende bestaansmiddelen beschikt om een verblijf in België te kunnen bekomen als EU burger.

Verzoeker citeert de argumentatie gebruikt in de synthesememorie van mevrouw A. (...) om de beslissingen omtrent haar aan te vechten:

a

b.l. Beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf

b.l.a. Een schending van artikel 40 Vreemdelingenwet

De beslissing van verweerster luidt als volgt:

"De aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 20.12.2016 werd ingediend door [verzoekster werd]..om de volgende reden geweigerd:

(...) "

Verzoekster heeft een arbeidsovereenkomst en haar loonfiches overhandigd om aan te tonen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Verweerster beweert in haar nota met opmerkingen dat verzoekster geen bewijs van haar uitkering bijbracht.

Verzoekster heeft een bewijs van haar uitkering vanuit Nederland ook aan de gemeente overgemaakt. Of de gemeente dat aan verweerster overmaakt is niet in handen van verzoekster. Als de gemeente voor welke reden dan ook nalaat om de nodige stukken aan verweerster over te maken, dit kan moeilijk aan haar verweten worden.

Tijdens de maand december 2016 heeft verzoekster een bedrag van 528,35 euros verdiend (netto, 681,00 euro bruto) verhoogd met een uitkering conform de Nederlandse participatiewet van 410,14 euro.

In de maand januari 2017 heeft verzoekster een bedrag van 583,12 verdiend verhoogd met een Nederlandse uitkering t.b.v. 415,50 euro.

Verzoekster woont in Maasmechelen met haar partner, dhr. U. (...). Zij betalen de kosten van levensonderhoud zelf en zij hebben nooit hulp gevraagd van het OCMW in België.

Zij zijn steeds financieel zelfstandig geweest.

Tot op heden is dit nog steeds het geval. Verzoekster is nooit ten laste van de sociale bijstand in België geweest.

Ook al zou verweerster geen kennis hebben van de uitkering van verzoekster, het blijft duidelijk dat verzoekster geen nood aan hulp van de sociale bijstandstelsel in België.

Zij beschikt dus over voldoende bestaansmiddelen om voor haarzelf en voor haar partner te zorgen.

Verweerster is tot het besluit gekomen dat deze inkomens onvoldoende zijn, doch zonder dat dit gemotiveerd is.

Er is geen vast bedrag vastgelegd in de verblijfswetgeving. Het Unierecht verbiedt dat.

Lidstaten moeten altijd rekening houden met de persoonlijke omstandigheden van de Unieburger. Zelfs als je een inkomen hebt dat lager is dan het leefloontarief mag verweerster er niet automatisch vanuit gaan dat men geen voldoende bestaansmiddelen heeft. Verweerster moet dit altijd geval per geval beoordelen, rekening houdend met de pertinente individuele omstandigheden.

Verweerster verwijst naar het feit dat verzoekster een partner heeft, maar verder analyseert zij niet. Er is geen sprake van een behoefte analyse of dergelijke meer. Het is perfect mogelijk dat verzoekster voldoende bestaansmiddelen had en heeft.

Zonder een behoefte analyse uit te voeren is er sprake van een schending van de wet.

Dit wordt bewezen door het feit dat zij niet ten laste van de staat zijn en in de periode dat zij in België wonen, is dit nog nooit nodig geweest.

Indien verweerster hieraan twijfelde, had zij pertinente vragen aan verzoekster kunnen stellen, doch zij heeft dit niet gedaan.

Het dient vastgesteld te worden dat verzoekster op geen enkele wijze de mogelijkheid heeft gehad om haar standpunt toe te lichten, niettegenstaande de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten een zeer grote impact heeft. In dergelijke situaties dient een hoorrecht toe te komen aan de rechtzoekende alvorens dat tot deze beslissing kan overgegaan worden.

Verzoekster werd niet gehoord: bij een verhoor had zij haar uitleg kunnen doen over hoe haar middelen wel voldoende zijn. Het is veel te gemakkelijk voor verweerster om te beslissen dat gewoon veronderstelling maken geen optie is. Ironisch genoeg heeft verweerster dit wel gedaan: zij heeft gewoon de negatieve veronderstelling gemaakt dat de middelen onvoldoende zijn zonder de pertinente individuele omstandigheden na te kijken.

Dit maakt een schending van artikel 40 Vw uit:

(...) "

Verweerster heeft niets geschreven over de aard en de regelmaat van de inkomsten van verzoekster.

Buiten de vaststelling dat verzoekster zich niet in de voorwaarden zou bevinden om te genieten van het recht op verblijf heeft verweerster geen informatie bezorgd om haar beslissing te rechtvaardigen/uitleggen. Het is niet duidelijk waarom verweerster een bepaalde bedrag opeist, zonder rekening te houden met het feit dat de relevante wetgeving geen vaste bedrag eist noch met de persoonlijke omstandigheden van verzoekster.

Men moet voldoende bestaansmiddelen hebben om te voorkomen dat men ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel. Dit is in casu het geval.

b.l.b. Schending van de materiële motiveringplicht en de redelijkheidsbeginsel

De beslissing is dan bovendien onvoldedig gemotiveerd. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verweerster heeft geen rekening gehouden met het feit dat verzoekster voldoende bestaansmiddelen had om te leven zonder ten laste te zijn van de Belgische overheid.

Bovendien, zij heeft geen onderzoek, maximaal een de minimis onderzoek, uitgevoerd betreffende de persoonlijke situatie van verzoekster en dat ondanks de verplichting in artikel 40 Vw.

In de beslissing stond er niets geschreven noch geïnsinueerd betreffende de aard en de regelmaat van het inkomen van verzoekster: twee positieve aspecten van haar dossier. Er is in casu absoluut geen sprake van een marginale tewerkstelling.

Dat de beslissing niet aangeeft hoe of waarom verzoekster een onredelijke belasting zou vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Verweerster is niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens: haar informatie was immers onvoldoende, zij heeft de gegevens op incorrecte wijze beoordeeld en daardoor is zij tot een onredelijk besluit gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De vordering van verzoekster dient gegrond verklaard te worden en de beslissing van verweerster dient vernietigd te worden

Door de bovenvermelde schendingen te plegen heeft verweerster de rechten van verzoeker miskend."

3.2. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoekende partij de in punt 1.3. vermelde aanvraag enkel heeft ingediend in functie van haar wettelijk samenwonende partner, een Nederlands staatsburger, en dit in het kader van artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

"2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;"

Verder bepaalt artikel 40bis van de Vreemdelingenwet het volgende:

"§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn."

Raad benadrukt dat artikel 7, lid 2, van richtlijn 2004/38 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (PB L 158, blz. 77, rectificatie in PB 2004, L 229, blz. 35), waarvan artikel 40bis van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, aan de familieleden van een burger van de Unie, die de nationaliteit van een derde land hebben en die de burger van de Unie begeleiden of zich in het gastland bij hem voegen, een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in die lidstaat, mits die burger van de Unie zelf voldoet aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, onder a), b) of c) van die richtlijn (HvJ 16 juli 2015, C-218/14, Singh e.a., pt. 56).

De verzoekende partij kan zich dus pas bij haar Nederlandse partner voegen en over een afgeleid verblijfsrecht beschikken, conform artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de Vreemdelingenwet, als deze Nederlandse partner een eigen autonoom verblijfsrecht verwerft. Om een autonoom verblijfsrecht te verwerven, dient de Unieburger aan bepaalde voorwaarden te voldoen die in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet worden uiteengezet. In casu heeft de Nederlandse partner van de verzoekende partij een verblijfsrecht gevraagd in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen, doch dit verblijfsrecht werd door de gemachtigde geweigerd daar niet werd aangetoond dat haar partner over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Zoals gesteld in punt 1.5., werd het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing door de Raad verworpen op 24 november 2017.

Daar duidelijk blijkt dat op de Nederlandse partner van verzoekende partij, in functie van wie zij een verblijfsaanvraag heeft ingediend, zelf niet over een autonoom verblijfsrecht van meer dan drie maanden beschikte als Unieburger, is het geenszins onzorgvuldig of kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te oordelen: *"Het verblijfsrecht van de partner van betrokkene, in functie van wie hij de aanvraag indiende, werd geweigerd gezien zij niet voldeed aan de voorwaarden van artikel 40, §4 van de wet van 15.12.1980 als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Bijgevolg kan artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980 geen toepassing meer vinden. Betrokkene kan zijn partner niet komen vervoegen, gezien haar het verblijfsrecht werd geweigerd."* Verzoekende partij kan zich als familielid namelijk niet voegen bij een Unieburger die zelf geen verblijfsrecht van meer dan drie maanden in het Rijk heeft.

3.3. Op grond van wat voorafgaat, kan worden vastgesteld dat niet blijkt dat de feiten die gekend waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing incorrect werden beoordeeld door de gemachtigde. Evenmin kan worden vastgesteld dat de bevinding van de gemachtigde dat aan verzoekende partij geen verblijfsrecht kan worden toegekend omdat de partner in functie van wie zij dit verblijfsrecht aanvraagt, zelf geen verblijfsrecht heeft verworven, kennelijk onredelijk is. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

De verzoekende partij haalt verder nog de schending aan van artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Zij herneemt dienaangaande de argumentatie die werd aangevoerd tegen de in punt 1.2. vermelde beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De aangevoerde schending van artikel

40 van de Vreemdelingenwet is dus niet gericht tegen de bestreden beslissing, en is om die reden niet dienstig.

Het eerste middel is ongegrond.

3.4. In wat kan worden beschouwd als een tweede middel, dat enkel is gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, haalt de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Het middel gaat als volgt:

“c. Het bevel om het grondgebied te verlaten

Als verzoeker het grondgebied zou moeten verlaten, zou dit een ernstige en onherstelbare schade veroorzaken: verzoeker zou zijn woonplaats moeten verlaten en zijn gezin moeten verlaten.

Verzoekster vraagt de vernietiging van het bevel.

Het bevel om het grondgebied te verlaten zou een schending uitmaken van artikel 8 EVRM.

Verzoeker heeft recht op een privé leven hetgeen hij nu hier in Maasmechelen, België heeft opgebouwd.

Verzoeker heeft niets meer in Nederland.

Verzoeker woont met zijn partner, mevrouw A. (...)

Een scheiding van het gezin zou een schending van artikel 8 uitmaken.

Het bevel is ook niet redelijk noch voldoende gemotiveerd wetend dat verzoeker deel van dit gezin uitmaakt. Verweerster heeft geen rekening gehouden met artikel 8 EVRM bij het nemen van de beslissing.

Bovendien, indien de beslissing van Uw Raad is om de beslissing omtrent het einde stellen van zijn recht op verblijf in het rijk te vernietigen, dan dient het bevel tevens vernietigd te worden.”

3.5. Het bestaan van een gezinsleven dat verzoekende partij stelt te leiden met mevr. A. J. I., wordt nergens betwist.

Zoals aangehaald in punt 1.1., heeft de wettelijk samenwonende partner van de verzoekende partij, mevr. A.J.I. op 20 december 2016 een aanvraag ingediend voor een verklaring van inschrijving als burger van de Unie, in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Op 24 mei 2017 heeft de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen, waarbij tevens een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Zowel verzoekende partij als haar wettelijk samenwonende partner verblijven dus thans onregelmatig op het grondgebied en zij dienen beiden het grondgebied te verlaten. De eenheid van het gezin blijft dan ook behouden. Verzoekende partij haalt dan ook ten onrechte aan dat het bestreden bevel *“Een scheiding van het gezin”* met zich meebrengt en dat zij *“haar gezin”* zou moeten *“verlaten”*, hetgeen onherstelbare schade met zich mee zou brengen en een schending zou betekenen van artikel 8 van het EVRM. Het gezinsleven dat verzoekende partij in België leidt met haar wettelijk samenwonende partner wordt immers niet daadwerkelijk verbroken door het bestreden bevel, minstens wordt dit niet aangetoond. De verzoekende partij brengt verder geen concrete elementen aan die aanwijzingen kunnen vormen van onoverkomelijke hinderpalen voor het verderzetten van het gezinsleven in Nederland, het land waarvan haar partner nationaliteit bezit, of elders.

Een schending van het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op het leiden van een gezinsleven met haar partner, mevr. A. J. I., blijkt niet.

3.6. Wat betreft het aangehaalde privéleven, wordt in de synthesesamenvatting louter aangehaald dat verzoekende partij een privéleven heeft opgebouwd in België, dat zij niets meer heeft in Nederland en dat het bestreden bevel ernstige en onherstelbare schade zou veroorzaken, omdat verzoekende partij haar woonplaats zou moeten verlaten.

De Raad stelt vast dat de omvang van het aangehaalde privéleven in de synthesesamenvatting geenszins verder geconcretiseerd wordt. Verzoekende partij toont met haar uiterst vaag betoog dan ook niet aan dat zij gedurende de korte periode dat zij in België woont – blijkens het administratief dossier is zij pas op 21 december 2016 het Belgische grondgebied binnengekomen –, tijdens dewelke zij enkel een voorlopig en precair verblijfsrecht had, zodanige privébanden heeft opgebouwd in die zin dat zij voor het uitoefenen van haar privéleven gebonden is aan België omdat er in casu sprake is van uitzonderlijke omstandigheden die de gebruikelijke banden met België overstijgen. Een schending van haar recht op het leiden van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM is dan ook niet aangetoond.

3.7. Er wordt geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM. De Raad merkt verder op dat artikel 8 van het EVRM op zich geen bijzondere motiveringsplicht oplegt. Het tweede middel is niet gegrond en kan niet leiden tot de nietigverklaring van het bestreden bevel.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES